

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **P. P. – X“**
zastoupený advokátem Mgr. Richardem Kolibou
sídlem Hrabinská 498/19, 737 01 Český Těšín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2016, č. j. 277/2016-110-SDNA/3,
ve věci jiného správního deliktu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 30. 9. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 6. 2016, č. j. MSK 84190/2016. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 199 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 zákona číslo 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Žalobce nesouhlasí s tím, že by se dopustil správního deliktu, protože dne 2. 6. 2016 prováděl svými vozidly nejprve přepravu ze Sułkówa v Polsku do Opavy v České republice, a to jedním vozidlem přepravu mrkve a okurek a druhým vozidlem přepravu bílého zelí, rajčat a salátu, což v obou případech vyplývá z nákladních listů CMR ze dne 2. 6. 2016. Teprve po složení tohoto nákladu převážel oběma vozidly kamení z Bohučovic do Bystřice. Jedná se tak o přípustnou přepravu provedenou v souladu s článkem 8 odst. 2 Nařízení EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) číslo 1072/2009 ze dne 21. října 2009 (dále jen „nařízení 1072/2009“). Uvedený článek evropského nařízení umožňuje dopravci z jiného členského státu EU provést po dodání nákladu z mezinárodní přepravy s tímž vozidlem až tři kabotážní přepravy (kabotáží se podle článku 6 odst. 2 nařízení 1072/2009 rozumí pro účely tohoto nařízení vnitrostátní přeprava pro cizí potřebu dočasně provozovaná v hostitelském členském státě v souladu s tímto nařízením) s tím, že k poslední vykládce v rámci kabotáže musí v hostitelském členském státě dojít do 7 dnů od poslední vykládky navazující na mezinárodní přepravu. Všechny tyto podmínky řidiči žalobce splnili a doklady o mezinárodní přepravě měli k dispozici při kontrole, pouze je nedopatřením nepředložili kontrolujícím policistům. Žalobce dále poukázal na rozpory v kontrolních protokolech, ve kterých se na jednu stranu uvádí, že se jedná o mezinárodní silniční dopravu pro cizí potřebu a na druhou stranu, že jde o dopravu z ČR do ČR, dále na jazykovou bariéru u řidičů a moment překvapení vyvolaný nečekanou kontrolou. Z uvedených důvodů považuje opomenutí řidičů spočívající v nepředložení příslušných dokladů o mezinárodní dopravě za pochopitelné. Dále vyjádřil nesouhlas s výší pokuty, kterou považuje za likvidační s přihlédnutím k tomu, že jeho řidiči pouze opomněli předložit policejní hlídce doklady a svým jednáním nezpůsobili žádnou škodu.
2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal zejména na kontrolní protokoly policejního orgánu ze dne 2. 6. 2016, ze kterých vyplývá, že oba řidiči vozidel žalobce předložili při kontrole pouze CMR o přepravě v rámci České republiky a shodně uvedli, že dnešního dne (tj. 2. 6. 2016) vyjeli z Polska prázdní, nakládali kamení v Bohučovicích a měli je vyložit v Bystřici. Dále uvedli, že nevěděli, že nemohou takto jezdit a že firma žalobce tyto trasy jezdí pravidelně. Ani jeden z řidičů neuvedl do protokolu, že by nerozuměl jeho obsahu, naopak oba svým podpisem potvrdili, že byli s protokolem seznámeni a obsahu protokolu rozumí. Teprve následně ve správním řízení předložil žalobce přepravní listy CMR o mezinárodní přepravě z téhož dne, které však nesplňují náležitosti podle článku 8 odst. 3 písm. c) nařízení 1072/2009. K námitce ohledně obsahu obou kontrolních protokolů žalovaný dodal, že již v průběhu správního řízení připustil pochybení policistů, kteří v hlavičce obou protokolů uvedli, že se jedná o mezinárodní přepravu, ale z obsahu obou protokolů je zřejmé, že se vztahují k vnitrostátní přepravě. Toto pochybení tak podle žalovaného nemůže mít vliv na správnost skutkových zjištění. Žalovaný proto vzal vinu žalobce za prokázanou. K výši pokuty uvedl, že za uvedený správní delikt lze uložit pokutu až do výše 500 000 Kč, přičemž nepovolená kabotážní přeprava představuje velmi závažné porušení právních předpisů. Poukázal na to, že povolení zahraničním dopravcům

vydává Ministerstvo dopravy pouze v mimořádných případech, kdy nelze přepravu zajistit vnitrostátními subjekty, což převoz kamení, o který v posuzované věci šlo, rozhodně není. Žalobce coby podnikatel v silniční dopravě navíc musí podle Nařízení EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) číslo 1071/2009 ze dne 21. října 2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/ES (dále jen „nařízení 1071/2009“) disponovat kapitálem a rezervami ve výši nejméně 9 000 € při používání 1 vozidla a 5 000 € při dalším vozidle, což s ohledem na dvě kontrolovaná vozidla žalobce znamená částku nejméně 380 422 Kč. Uložená pokuta ve výši 199 000 Kč tak nemůže být pro žalobce likvidační, navíc jí již zaplatil.

3. Soud po zjištění, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci stanovené v § 72 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), že je projednatelná a přípustná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, protože oba účastníci s rozhodnutím bez jednání souhlasili (žalovaný výslovně a u žalobce se má po marném uplynutí lhůty k vyjádření za to, že je souhlas s takovým projednáním věci udělen).
4. Z obsahu spisu správního orgánu soud zjistil, že policejní orgán prováděl dne 2. 6. 2016 v 9:37 hodin v Havířově kontrolu vozidla OGL 50NV registrovaného v Polsku. O kontrole byl sepsán protokol o provedení kontroly provozování nákladní dopravy, který v záhlaví obsahuje údaj „mezinárodní pro cizí potřebu“, jako dopravce je v něm označený žalobce, řidič vozidla D. M. C., směr jízdy ČR – ČR, Bohučovice – Bystřice a druh nákladu kámen. V části protokolu nadepsané „Vybavení vozidla“ je zaškrtnutý údaj: *„Řidič nepředložil platné zvláštní povolení (provozuje kabotáž, která není povolena, nebo nebyly dodrženy podmínky pro kabotáž dle čl. 8 n. 1072/2009 pro kabotáž) - § 32/1 zákona.“* V bodě 11 protokolu je kontrolní zjištění rozvedeno tak, že řidič nedoložil doklad, kterým by prokázal vyložení nákladu nebo ukončení přepravy v ČR – pouze předložil CMR, kdy naložení zboží i vyložení zboží bylo na území ČR. Řidič nepředložil ani žádné zvláštní povolení Ministerstva dopravy o oprávnění provozovat silniční dopravu mezi místy ležícími na území ČR. Protokol dále obsahuje vyjádření řidiče, který uvedl, že nevěděl, že takto nemůže jezdit, jeho firma tyto trasy jezdí pravidelně, dnes vyjeli z Polska prázdní, nakládali kamení v Bohučovicích v ČR a toto kamení měli vyložit v obci Bystřice v ČR. Shodná zjištění soud učinil také z druhého protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy ze dne 2. 6. 2016 v 9:37, který až na údaj o řidiči a SPZ obsahuje totožné údaje včetně označení dopravce (žalobce), vyjádření kontrolující osoby a řidiče (zjištěno z obsahu obou protokolů ze dne 2. 6. 2016). Oba protokoly jsou řidiči podepsány. Z mezinárodních nákladních listů CMR předložených řidiči při kontrole soud zjistil, že v obou případech je jako místo převzetí zboží uvedena obec Bohučovice a jako místo dodání Bystřice. Správní orgán I. stupně oznámil žalobci dne 8. 6. 2016 zahájení správního řízení o správním deliktu podle § 32 odst. 1 zákona o silniční dopravě s odkazem na oba kontrolní protokoly ze dne 2. 6. 2016. Dne 22. 6. 2016 proběhlo u správního orgánu I. stupně ústní jednání, při kterém zástupce žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně písemné vyjádření datované 21. červnem 2016, ve kterém uvedl, že předmětného dne 2. 6. 2016 prováděli jeho řidiči nejprve dopravu z Polska (Sułkówa) do České republiky a teprve následně v rámci České republiky. Tvrzení dokládal dvěma mezinárodními nákladními

listy CMR ze dne 2. 6. 2016, z jejichž obsahu soud zjistil, že je v nich shodně jakožto místo převzetí zboží uveden Sułków v Polsku a místo vykládky v Opavě. Po ústním jednání, které se konalo dne 22. 6. 2016, vydal správní orgán 1. stupně dne 23. 6. 2016 rozhodnutí, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě a uložil mu pokutu ve výši 199 000 Kč. Podle odůvodnění vzal správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce jako zahraniční dopravce provozoval dne 2. 6. 2016 dvěma vozidly silniční dopravu mezi místy ležícími na území České republiky bez zvláštního povolení Ministerstva dopravy, čímž porušil § 32 odst. 1 zákona o silniční dopravě v návaznosti na článek 8 nařízení 1072/2009. K námitkám žalobce uvedl, že žalobce, resp. jeho řidiči v době kontroly nepředložili doklady o tom, že se jedná o přípustnou kabotážní přepravu, jak předpokládá článek 8 odst. 3 tohoto nařízení a jejich dodatečné předložení v průběhu správního řízení považuje za bezpředmětné. Dodatečně doložené mezinárodní přepravní listy navíc obsahují nedostatky. Při stanovení sankce správní orgán I. stupně přihlédl předně k tomu, že se jedná o velmi závažné porušení, jehož závažnost a nebezpečnost je spatřována v narušování podmínek hospodářské soutěže v rámci pravidel Evropské unie. Protože nadále platí v rámci evropského trhu omezení vstupu zahraničních dopravců na domácí trhy členských států a kdy lze provádět vnitrostátní přepravy zahraničními dopravci pouze v rámci evropskými předpisy upravené kabotáže nebo na základě povolení jednotlivých členských států, je jednání dopravce zcela v rozporu s těmito předpisy. Dále správní orgán I. stupně přihlédl v neprospěch žalobce k tomu, že ve stejný den byly kontrolovány dvě jízdní soupravy a u obou bylo zjištěno, že provádí dopravu bez povolení. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že při provádění vnitrostátní dopravy zahraničním dopravcem bez povolení se ukládají pokuty ve výši 100 000 Kč, protože však žalobce vypravil nejméně dvě soupravy, shledal za přiměřenou pokutu ve výši 199 000 Kč. Správní orgán I. stupně se zabýval také možnými likvidačními následky pokuty pro žalobce a uvedl, že žalobce coby podnikatel v silniční dopravě musí disponovat rezervou ve výši 9 000 €, je-li používáno jedno auto a 5 000 € za každé další auto. Žalobce, který provozuje minimálně dvě auta, by tak měl disponovat rezervou minimálně ve výši 380 422 Kč a měl by být schopen pokutu zaplatit. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné odvolání, ve kterém navrhoval, aby žalovaný coby odvolací správní orgán rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 6. 2016 zrušil a řízení zastavil. Zopakoval námitky proti protokolům o kontrole, ve kterých je uvedeno, že se jedná o mezinárodní silniční dopravu a pokud je v nich také uvedeno, že se mělo jednat o dopravu z ČR do ČR, jsou protokoly neurčité a nemohou být podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Zopakoval skutkovou verzi uvedenou ve vyjádření ze dne 22. 6. 2016 o dopravě z Polska do České republiky ve stejný den, z čehož vyplývá, že se v obou případech jednalo o dopravu v souladu s ustanovením článku 8 odst. 2 nařízení 1072/2009. Protestoval také proti výši pokuty s tím, že i kdyby porušil nějakou povinnost, jednalo se o drobné opomenutí jeho řidičů spočívající v nepředložení dokladů o provedení kabotážní přepravy, které je s ohledem na jazykovou bariéru zcela pochopitelné. Považuje za nepřípustné, aby takové drobné opomenutí vedlo k uložení pokuty, která může být pro žalobce likvidační. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém se podle odůvodnění ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu I. stupně. Chybu v kontrolním protokole nepovažoval za natolik závažnou, aby to mělo vliv na spolehlivost zjištěného skutkového stavu věci, když je zřejmé, že žalobce vykonával vnitrostátní přepravu. K námitce žalobce proti skutkovým závěrům správního orgánu I. stupně uvedl, že řidiči žalobce nepředložili

při kontrole příslušné přepravní listy prokazující mezinárodní přepravu z Polska do České republiky a je zřejmé, že žalobce provozoval silniční přepravu bez příslušného povolení. Oba CMR listy o mezinárodní přepravě předložené posléze v rámci správního řízení navíc nesplňují požadavky dle článku 8 odst. 3 nařízení 1072/2009. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se oba řidiči při kontrole vyjádřili do protokolu a jeho podpisem stvrdili, že byli s jeho obsahem seznámeni. Ani jeden z řidičů neuvedl, že by nerozuměl porušení povinnosti, kterého se dopustili, a proto odvolací námitku žalobce nepřijal. Výši pokuty shledal žalovaný jako přiměřenou, zdůraznil, že se jedná o velmi závažné porušení právních povinností. Pokud by žalobce požádal o povolení této přepravy, tak by toto povolení nezískal, protože žalovaný poskytuje povolení zahraničním dopravcům k vnitrostátní přepravě pouze z důvodu mimořádných dopravních potřeb, které nelze zabezpečit dopravci usazenými v České republice. Přeprava kamení, o kterou u žalobce šlo, není ani mimořádnou přepravní potřebou a může být zcela jistě zabezpečena kterýmkoliv jiným českým dopravcem, protože nevyžaduje žádné výjimečné vozidlo. Oproti tomu žalovaný nepřihlédl k tvrzením řidičů o tom, že uvedené trasy jezdí pravidelně, protože toto tvrzení nebylo prokázáno a dále žalovanému není známo, že by jednáním žalobce byla způsobena nějaká škoda. Rozhodnutí žalovaného bylo zástupci žalobce doručeno 1. 8. 2016.

5. V přezkoumávané správní věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu v tehdejší znění, protože coby zahraniční dopravce provozoval silniční dopravu mezi obcemi v České republice dvěma vozidly bez příslušného povolení. Po stránce skutkové nebylo sporné, že žalobce je zahraničním dopravcem se sídlem v Polsku a dne 2. 6. 2016 provedl svými dvěma vozidly uvedenou přepravu zboží v rámci České republiky a že k provedení takové vnitrostátní přepravy neměl povolení příslušného ministerstva. Nebylo ani sporné, že řidiči obou vozidel žalobce při kontrole předložili pouze doklady vztahující se k přepravě mezi místy v České republice. Sporné bylo, zda této vnitrostátní přepravě předcházela ve stejný den u totožných vozidel a řidičů mezinárodní přeprava zboží z Polska do České republiky, na čemž žalobce vybudoval svoji obhajobu ve správním řízení a také žalobní body. Pokud by vskutku vnitrostátní přepravě předcházela ze strany žalobce mezinárodní přeprava ve stejný den, tak by žalobce k předmětným sporným vnitrostátním přepravám povolení nepotřeboval, protože provedení takové přepravy má oporu v článku 8 odst. 2 nařízení 1072/2009, podle kterého jsou podnikatelé v silniční nákladní dopravě oprávněni v návaznosti na mezinárodní přepravu věcí z jiného členského státu nebo ze třetí země do hostitelského členského státu provést po dodání nákladu s tímž vozidlem až tři kabotážní přepravy (do 7 dnů). Soud proto přezkoumal skutkové závěry správních orgánů ve vztahu k této obraně žalobce a dospěl k závěru, že se oba správní orgány s touto námitkou žalobce již ve svých rozhodnutích řádně vypořádaly a správně ji vyhodnotily jako nedůvodnou. Soud sice nepřikládá takový význam tomu, že mezinárodní nákladní listy předložené žalobcem v průběhu správního řízení, které měly prokazovat mezinárodní přepravu, neobsahují všechny povinné náležitosti, protože podstatné je, zda mezinárodní přeprava proběhla a nikoliv zda doklady tuto dopravu potvrzující obsahují veškeré formální náležitosti, oproti tomu však soud považuje ve shodě se správními orgány za podstatné, že ani jeden z řidičů doklad o mezinárodní přepravě nepředložil již při kontrole. Stejně tak oba řidiči shodně podepsali protokol, ve kterém potvrdili, že předmětného dne vyjeli z Polska prázdní, nakládali kamení v Bohučovicích v ČR a toto kamení měli vyložit v obci

Bystřice v ČR. K namítané jazykové bariéře polských řidičů soud uvádí, že pokud by hodnotil izolovaně pouze obsah protokolu, pak by bylo možné uvažovat o tom, zda vzhledem k cizí státní příslušnosti řidičů nemohlo dojít ke zkreslení jejich výpovědi, ale jak správní orgány, tak soud posuzovaly kontrolní protokoly ve vzájemné souvislosti se skutečností, že oba řidiči při kontrole předložili pouze doklady o vnitrostátní přepravě, aniž by alespoň jeden z nich předložil CMR o mezinárodní dopravě, případně že by existenci mezinárodní přepravy aspoň tvrdil. Soud považuje za vysoce nepravděpodobné, že by oba řidiči shodně zapomněli takový doklad předložit, obzvláště když se jednalo o významný dokument, který měl dokládat legitimitu jejich přepravy na území cizího státu. Nadto obsah obou kontrolních protokolů včetně vyjádření řidičů v nich zachycených zcela zapadá do zjištěného skutkového děje a s ohledem na jazykovou blízkost polského a českého jazyka, navíc v blízkosti polských hranic (cca 20 km), sotva mohlo dojít k takovému zkreslení vyjádření řidičů, které by mělo vliv na zjištění skutkového stavu. Soud proto ve shodě s postupem správních orgánů vyhodnotil námitky žalobce založené na odlišné skutkové verzi jako bezpečně vyvrácené a nedůvodné. Jako nedůvodnou soud shledal také námitku žalobce proti chybě v protokole spočívající v uvedení, že se jedná o mezinárodní přepravu. Krajský soud souhlasí s odůvodněním žalovaného, že se jedná o zjevnou chybu, která nemůže mít vliv na obsah kontrolních protokolů, obzvláště když základní podstata skutku, tj. že žalobce je zahraniční dopravce, že prováděl předmětného dne vnitrostátní dopravu v rámci České republiky, a že řidiči žalobce nedoložili při kontrole oprávněnost této přepravy, ani nebyla sporná a s námitkou, na které žalobce vybudoval ve správním řízení svojí obhajobu, t. j. že téhož dne vykonali jeho řidiči ještě mezinárodní přepravu, nemá zjištěná chyba v protokole žádnou souvislost. Soud proto uzavírá, že námitky žalobce proti výroku o jeho vině shledal v celém rozsahu jako nedůvodné.

6. Soud dále přistoupil k přezkoumání výše pokuty, která byla žalobci za správní delikt uložena. Žalobce v žalobním bodě proti výši pokuty namítal, že ji považuje za zcela nepřiměřenou, obzvláště když žádnou povinnost neporušil, pouze opomněl předložit doklady prokazující oprávněnost provedení kabotážní přepravy a nezpůsobil ani žádnou škodu. Tak vysoká pokuta je pro něj naprosto zlomová, protože může být pro něj likvidační. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon vymezuje. Správní orgán je přitom povinen dbát na přiměřenost sankce z hlediska jejího účelu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovených zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. (srov. rozsudek ze dne č. j. 3 As 32/2007 – 48). Při soudním přezkoumání správního uvážení se pak posuzuje, zda správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nepřekročil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS). K námitkám žalobce ve vztahu k výši sankce soud předně uvádí, že žalobce nebyl sankcionován za opomenutí předložit doklady o mezinárodní přepravě, ale za provozování dopravy bez povolení. Skutečnost, že řidiči vozidel žalobce při kontrole nepředložili žádné doklady o předchozí mezinárodní přepravě, byla pouhým dílčím předpokladem, na kterém správní orgány

vybudovaly závěr o skutkovém stavu, který se následně promítl do výroku o vině. Žalobce s výjimkou nepřiměřené výše a možných likvidačních následků žádné další konkrétní námitky proti výměře pokuty neuvedl, proto se soud omezuje na konstatování, že správní orgány udělili sankci v zákonných mezích (sazba do 500 000 Kč), řádně odůvodnily skutečnosti, ke kterým přihlédli v neprospěch žalobce (porušení pravidel pro provozování vnitrostátní přepravy zahraničními dopravci, porušení předpisů u dvou jízdních souprav zastavených ve stejnou dobu) a soud neshledal, že by správní orgány při ukládání sankce překročily meze správního uvážení. Pouhý fakt, že z jednání žalobce nevznikla žádná přímá škoda, není důvodem pro upuštění od sankce za naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Za přílehlavé soud považuje také odůvodnění možného likvidačního charakteru uložené pokuty ze strany správního orgánu I. stupně s odkazem na povinně vytvářené rezervy podnikatele provozujícího dopravu podle článku 7 odst. 1, ve spojení s článkem 1 písm. c) nařízení 1071/2009, kterou správní orgán I. stupně učinil i bez námitky žalobce. Žalobce sice v odvolání na možné likvidační důsledky poukazoval, nikdy je však blíže neodůvodnil ani nedoložil. Již v odvolacím řízení byl přitom právně zastoupen a znal také argumentaci správního orgánu I. stupně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. č. 2092/2010 Sb. NSS „bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost“. Také v části týkající se pokuty za správní delikt tak soud shledal námitky žalobce jako nedůvodné.

7. Z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
8. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 8. února 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu